

ACC. N:R M. 11652:1

L. U. F. 74.

Svamp användes aldrig i mitt hem. Anledningen härtill var mest uppfattningen, att otaliga sorter sådana voro giftiga men ock att det tycktes finnas så ringa "föda och smak" i dem. Jag vet ej heller om svamp användes i något annat hem inom socknen. Den förekom också ganska sällsynt, då ju socknen, fränsett en park på Torreberga gård, saknade skog. I min egen trädgårdspark förekom visserligen en svampart med klotrunda huvud, c. 15 cm i diameter, som, då vi själva ej plockade den, en och annan besökande gärna tog med sig hem. Dock var det vanligt, att man vid gille använde champinjoner, som inköpts.

Hästkött användes aldrig i mitt hem. Detta berodde dels på en viss, ehuru ej vidskäplig, motvilja mot förtäring därav och dels och kanske mest på att man ej kunde förmå sig till eller helt enkelt kunde uthärda, att ens ädla djur skulle slaktas och deras kött förtäras av människor, allra minst av en själv. Självt hyser jag, höll jag nästan på att säga, liknande känsla

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Luf. 74.

ACC. N:R M. 11652:2,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

än. Man må icke förundra sig över, att en jordbrukare, då hans trogna djur, som han kört i många år - själv körde ^{jag} ett sådant i 19 år - på grund av ålder skulle skiljas från honom och, som oftast, slaktas, ertappades med en tår i ögat. Det ^{hände} för resten, sadet det under min excersistid, med en ryttmästare där också. I min ungdom hände det därför en gång, att vi slaktade och begrovo en utgammal häst.

Beträffande kalv hände det ofta, att vi slaktade sådan till eget hushåll, men den måste vara minst en, helst sex veckor gammal.

Vilt använde vi aldrig, beroende mest på att vi aldrig själv jagade.

Höns, som utgallrats, använde vi så gott som alltid själv till föda. De avlivades genom att huvudet hastigt skildes från kroppen medelst en vass yxa.

Ål brukade vi aldrig använda, beroende på att den tycktes vara alltför fet; den "flöt i munnen".